

Nr 180.

Av herrar **Hagård** och **Kyling**, *angående användningen av fonden för reglering av läkemedelsprisen m. m.*

År 1936 tillkom — helt på administrativ väg och delvis i enlighet med ett förslag från 1931 års apotekssakkunniga — en fond benämnd »fonden för reglering av läkemedelspriser m. m.». Syftet med denna fond torde ha varit att åstadkomma en möjlighet att nedbringa allmänhetens kostnader för läkemedel. Apoteken få till denna fond betala en avgift i vissa fall upp till 90 procent av rörelsevinsten, och under de år som denna avgift uttagits har fonden nu vuxit till cirka 41 miljoner kronor. Ytterst är det allmänheten, de sjuka, som har åstadkommit denna kraftiga tillväxt av en fond, som ursprungligen lär ha varit tänkt att uppgå till högst 3 miljoner kronor — även om det formellt tillgått så att apotekarna måst betala in en del av sin vinst till fonden, som förvaltas av medicinalstyrelsen.

Då »fonden för reglering av läkemedelspriser m. m.» nu vuxit sig så stor att den med fördel skulle kunna tagas i anspråk för sitt förmodade ändamål — att nedbringa allmänhetens läkemedelskostnader — synes det finnas anledning till snara åtgärder, varigenom exempelvis de kroniskt sjukas och tbc-sjukas med fleras läkemedelskostnader skulle kunna nedbringas. Visserligen arbetar f. n. 1946 års läkemedelsutredning, men oavsett det resultat till vilket denna utredning kan komma, synas de avgifter, som allmänheten fått betala till fonden, nu i någon form böra återbetalas. Några godtagbara skäl att förhindra en behjärtansvärd, omedelbar åtgärd i syfte att sänka allmänhetens läkemedelskostnader torde icke finnas enbart i det förhållandet, att en utredning f. n. är sysselsatt med frågan om apotekens framtida organisation över huvud taget.

Även om nämnda utredning skulle komma att stanna för ett förslag om förstatligande av apoteksväsendet, torde läkemedelsfonden inte kunna tagas i anspråk för detta ändamål, enär detta skulle betyda att de sjuka genom sina hittills inbetalade läkemedelsutgifter finge därmed bidra till kostnaderna för förstatligandet.

Starka skäl tala för att de kroniskt sjuka, vilka ständigt äro i behov av ofta ganska dyrbara läkemedel, genom nämnda fond får den hjälp, samhället har möjlighet att ge dem, på så sätt att den i realiteten dem tillhöriga fonden användes för detta ändamål.

Man kan också tänka sig att utnyttja de möjligheter till en specialprissättning på läkemedel till förmån för tbc-sjuka, som denna fond innebär. Så t. ex. skulle man genom bidrag ur fonden till köparna (sanatorierna och de enskilda patienterna) kunna nedbringa deras kostnader för det vik-

tiga läkemedlet Pas. Ur fonden skulle också kunna tagas medel att användas till ett nedbringande av de sjukas kostnader för andra, särskilt dyrbara läkemedel genom någon form av rabattering. Den rabatt, som köparna av dyrbara läkemedel skulle erhålla av apoteken, skulle apoteken kunna ersättas för ur fonden.

Att fonden på något sätt bör komma till användning för att förbilliga t. ex. kroniskt sjukas och tbc-sjukas med fleras läkemedelskostnader står i överensstämmelse med tidigare uttalanden av statsrevisorerna, uttalanden till vilka riksdagen givit sin anslutning. En snar åtgärd i denna fråga skulle vara i allra högsta grad behjärtansvärd. I sista hand den läkemedelsköpande allmänheten har inbetalat dryga avgifter till en fond för läkemedlens förbilligande. Naturligtvis bör då också fondens medel tagas i anspråk i situationer och fall, där hjälp är av nöden.

På grund av vad sålunda anförts hemställs,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att »fonden för reglering av läkemedelspriser m. m.» snarast möjligt tages i anspråk för att nedbringa kroniskt sjukas och tbc-sjukas med fleras kostnader, i synnerhet för dyrbarare läkemedel.

Stockholm den 22 januari 1949.

Alarik Hagård.

Folke Kyling.
